

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. XV. De patientia in morbis, & beata illius morte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

De patientia in morbis, & beata illius morte.

Apoel. 14.

Spe anz.
punct. 129.

A Pocalyptricus Vates mysteriosam dicendi methodum usurpat, dum de morte justorum enuntiat: *Beati mortui, qui in Domino moriuntur.* Quid enim? An mortui moriuntur? nonne vita per mortem eliditur? qua de causa igitur asseverat mortuos mori? Adverte responsionem Doctissimi Speraſta: Per mortuos, inquit, homines justos denotari, qui terrenis omnibus jam dudum emortui *nullo sensu, nullo labore, aut difficultate moriuntur.* Quemadmodum arbuscula, quæ altas radices in terram nondum demersit, facili plantatione in aliud solum transfertur, ita anima justæ, quæ rebus his terrenis nullo affectu adherent, ex hoc orbe lætabundæ emigrant.

Cum lethalis ægritudo Venerabilem Antonium affligere cepit, omnes alios, non ipsum luctus invalit: alacri animo se submisit Desponsentis nutui, identidem suspirans: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo.*

Integris quinque mensibus hæbat lecto affixus, quo tempore viribus omnibus exhaustus, toto corpore consumptus, ac plenus doloribus jacuit, ita ut nec manum, nec pedem, nec ullam corporis partem absque alieno auxilio commovere potuerit. Et tamen de aliis sollicitior, qui sibi ægro inservierunt, quam de seipso invicta æquanimitate, ac hilari semper vultu admiranda prorsus dedit Christianæ patientiæ specimina. Unum præ mille aliis juvat in medium producere.

Audivimus supra, quod ancillas, & sequioris sexûs personas omnes averſatus suos sacerdotes enixè rogaverit, ut in infirmitate sibi obsequiosa charitate assisterent: Factum est igitur, quod morbi diuturnitate decumbentis tergum omne inflammaretur, & ad vivam usque carnem cutis recederet, tanto dolorum augmento, ut vix horæ quadrante uno eodemque corporis situ quietus jacere posset, sed in aliam partem operidictorum sacerdotum devolvi deberet: Verum contigit aliquando, ut hi de nocte altum indormiscerent, & ad aliquot horas somnum protraherent, ægrò interim tanquam in ardentibus prunis decumbente. Postliminiò evigilantes sibi ipsis indignabantur, quod partibus suis defuissent, veniam etiam precari, & quærere ægrum cœperunt, cur nullo edito sonitu, aut clamore lassos excitasset? Nolui, aiebat, vos somni beneficiò privare. En! amice Lector, & admirare magnam planè patientiam, & majorem charitatem, quæ alienam commoditatem pluris, quam suos dolores & miseriam ponderabat.

Gal. 2. 19.

Tandem illuxit illa dies, qua, prout per omnem vitæ decursum in votis habuit, dicere poterat cum Apostolo: *Christo confixus sum cruci.*

De Patriarcha Jacobo memoratur, quod decussatis manibus ac pedibus mortuus sit, nempe, ait Dionysius Carthusianus, ex habitu vitæ antea: ita planè beata mors Venerabilis Antonii, sicut tota illius vita, insigniter ad crucem collimabat.

In extremis doloribus Sacrosanctam Crucis effigiem semper oculis, semper manibus, ore, & corde habebat: ultimam luctam inchoavit hora decima, illa videlicet hora, quæ teste Sancto Eucherio signum est, & figura crucis, cum numerus denarius in formam crucis (X.) scri- s. Eucher. in Gen. 18. batur. Ultima agonizantis verba erant invocatio Crucifixi: *O Jesu adjuva me!* Animam Deo reddidit feria quinta ea nimirum die, qua Christus Dominus ad passionem crucis iter aggressus est. Sepulturam elegit directè sub umbra, & facie suæ SS. Crucis, quin imò non ille sed Crucifixus elegisse videtur, juxta promissum Divinum: *Ubi ego sum, ibi & minister meus erit.*

Verè coronatus Psaltes enuntiat: *In memoria aeterna erit justus*, id est, Psal. 111. prout Eminentissimus Bellarminus declarat: Etiam si homo justus in- Bellarmin. in hunc Psalm. evitabili mortis decreto orbi eripiatur, nihilominus in hominum cordibus inextinguibili caractere scriptus vivat per memoriam gloriosam: Fama illius non una emoritur cum corpore; tunc enim vel maximè in hominum animis vivit, cum vivere desit: Tunc omnium ora diserta sunt, tunc nemo non dilaudat defuncti insignia facta, & omnes sibi dictum putant illud Divi Maximi: *Lauda post vitam, magnifica post consummationem.* S. Max. Epif. hom. 59. de S. Euseb. Vercell. Incredibile dictum est, quantus fuerit confluentis populi ex omni regione ad exequias concurrentis: Milleni fuerunt oculi, qui expositum publicè cadaver intuebantur, sed pauci absque lacrymis. Certè ad has lacrymas dicere fas erat, quod olim à Judæis de Christo Lazarum resuscitante dictum est: *Eccè quomodo amabat eum!* Et si homines taceant, Joan. 11. 36. vel ipsi lapides clamabant, videlicet insignis Ecclesia, & peregrinatio Biberbacensis, quæ, quoad stabit, Venerabilem Antonium Auctorem, ac fundatorem suum immortalis præconiò celebrabit.

Altera felicitas, quam Sacer Psalmographus de homine justo commemorat, hac quasi infinitis parasangis major est: *Ab auditione mala non timebit*, id est, prout iterum Purpuratus Bellarminus explicat: Non timebit à sententia formidolosa Judicis æterni. Bellarmin. ubi supra. O beatus planè homo, qui scutum habet securum contra tremendum hoc fulmen Divini Judicis: hoc scutum fecit Venerabilis noster Antonius mortem non unam tantum, sed repetitis vicibus generosè provocabat: solabatur illum sententia Divi Jacobi: *Qui converti fecerit peccatorem ab errore via sua salvabit animam suam.* Jac. 5. 19. Ubi addit Venerabilis Beda, talis peccata sua ab aspectu Judicis per animam salvatam contegit. Etenim peccata sua contegere pote-

poterat non per unam tantum, sed plures salvatas animas, quas Zelotus Verbi Divini prædicatione, exhortationibus in sacro tribunali, exemplo virtutum, amore, & timore à via perditionis ad semitam mandatorum Dei reduxit, ut credere nobis pronum sit, Venerabilem nostrum Antonium integrum animarum exercitum secum triumphò duxisse, & nunc cum illis tanquam totidem zeli sui testimoniis in cœlesti patria gloriosè latari.

Tu verò amice Lector, dum has paginas avido, & admirando oculo percurris, certum tene, ea omnia, quæ de Venerabili Antonio hic enarrata sunt, non exaggerationis, aut assentationis studio scripta, quia potius plura, quæ ad singularem defuncti commendationem, legentiumque admirationem facere poterant, brevitatis studio fuisse omissa. Si eorum omnium compendiosam noticiam desideras, pluribus opus non est, quàm ut Apostolum Paulum inspicias, ubi Episcopi, aut Sacerdotis dotes describens breviter, & graphicè hunc Dei famulum designat his verbis: *Oportet igitur Episcopum (Sacerdotem) sine crimine esse, sine Dei dispensatorem: non superbum, non iracundum, non vinolentum, non percontorem, non turpis lucri cupidum: Sed hospitalem, benignum, sobrium, justum, sanctum, continentem: Amplectentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut potens sit exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere.*

Ep. ad Tit. I.

Denique supremum illum, ac providissimum Patrem familias impensis laudibus mecum celebra, qui nullo non sæculo, nulla non ætate in vineam suam operarios conducit, excitatque insignes aliquos, qui admota operi manu evellere Zizania, eliminare scelera, plantare virtutes, totis viribus, & indefessa industriâ allaborant: Sunt lupi rapaces, qui insidiantur gregi, est stygius veterator, qui tanquam leo rugiens circuit quærens quem devoret: Laudetur igitur providissimus Dei Bonitas, quæ è contrario nunquam non excitat, adjuvatque suos cooperatores, & ministros; qui insatiabili animarum zelo, exquisita vitæ probitate, verbo, & exemplo, diu nocturne desudant, ut animarum pretioso Dei sanguine redemptæ è scelerum veterno erutz in viam salutis reducantur, &

2. Petr. 5.

in omnibus glorificetur DEUS.

INDEX